

KUR DIEVO IEŠKO ERETIKAS?

Eretikas – ne ateistas, o ieškotojas. Jis ieško Dievo meilės žmogui. Jis ne prašytojas. Jam maldų: „...duok Dieve...gelbėk Dieve..“ – nereikia. Jis veikia širdimi, nes žūtbūt nori rasti tai, kas paslėpta, ko nesimato.

Beieškodamas atranda daug blogo ir šiek tiek gero:

„Totalus – arba totalitarinis melas užlieja viską kaip girdimoji bei regimoji šio, gal paskutinio, Pasaulinio karo ginkluotė. Melo gadynė.

Tuo pat metu tiesa tokia paprasta ir amžina: neturėsi jokios taikos, jeigu ji neateis į sielą.“

„O ką begali Visatos našlaičio siela, klaidžiojanti tamsybėse?“

Nors siela supranta, kad:

„Didžiausioji nuodėmė yra sunaikinti Gyvenimą – gyvybę. Jokia dievybė nesako to daryti, neliepia nekęsti. Nebent Nelabasis – visos žmonijos priešas.“

„Nebūkim jo tarnais...“

Ragina Autorius...bet jam sunku mus guosti, kai yra...

„...viršnacionalinė mirties pramonė ir klestintis individualaus bei masinio žudymo biznis – štai mūsų moderni kultūra. Žudymo, be abejo.“

Autorius kviečia surašyti pasaulinę Konstituciją žmonėms:

“Mes, žmonės, mūsų mėlynoje planetoje...bevelijam ir pasižadame būti žmonėmis“.

Jei tai tilptų į visas širdis...jei būtume subrendę...Kodėl dar nesubrendę esame?

„Be Dievo tikrai nebūtų nė su kuo pasikalbėti.

Liktum vienas tamsoje. Iš baimės naikintumeisi.

Kaip tik tai ir vyksta.

Vargšė žmonija.“

Tad ne atsitiktinai...

„...suklesti desperatiškos populistinės religijos, tikėjimai kosminiais gelbėtojais ar tariamomis galimybėmis emigruoti iš mūsų nuprotėjusios planetos. Tai sukuria daugybę naujų ir didžiulių sektų.“

„Kodėl vargstame...? – klausia Autorius.

Lieka maldos...Klausimai šventiesiems – be atsakymo.

„Krikščionybei slopstant dėl sielų silpnumo, įsivyrąja lėkštas ir trumpas beprasmiškumas.“

Viltis dar negęsta:

„Dvasia turbūt yra.

Ji mus aplanko ir po vieną, ir susibėgusius į būrelį (kaip sausio 13-ją).

Žiūrėk – jeigu aplanko, tai yra“.

O kaip gi kitaip? Juk buvo žadėta atsiųsti Guodėją.

„Jei žmoguje yra Dievas, su kuriuo gali pasikalbėti, pasitarti, tai toks padaras – dar žmogus.“

Autoriui iškyla pamatiniai klausimai:

„Ar žmogus kaltas dėl to (tuo), kad gimė ir patyrė viską, kas buvo toliau?

Ar žmogus nekaltas (etc,etc).

Ar žmogui gali būti atleista už tai, kas jis (etc, etc) atsirado ir kurį laiką buvo?

Ar žmogus amžiais kaltas dėl savo egzistencijos?

Kaltės problema yra milžiniška. Todėl geriau ją nurašyti iš anksto, į kūrinijos ydų nuostolius.

Ir tiesiog nekaltai pabūti.

Dabar ir mes galvokim...

Žmonijai belieka laukti stebuklo.

O ar galimas dar stebuklas?

Apaštalas Paulius klausė savęs ir visų: kas aš būčiau, jei meilės neturėčiau?

Ir atsakė: būčiau niekas. “

„Sausio 13-ją likome gyventi. Tada kovą prieš tankus laimėjo žmonių meilė vienu kitiems, visiems artimiesiems, tūkstančiams aplinkui, laisvės ir tėvynės meilė.

Nedažnai taip atsitinka. Žinokime ir nepamirškime“.

„NEPAMIRŠKITE!” – sakė ir mano mylimas Indijos mistikas Ošo. SAMASATI. Jei žmogus ir atmintį praranda, – tada ateina naktis.

Ir Vytautą Dievas mums davė tuo sunkiu metu, kad mes nepražūtume be kapitono skęstančiame laive. O kiek jis, kaip ir visi eretikai (įskaitant ir Jėzų Kristų) buvo šmeižiami, ant laužo tempiami...

LIKO NEATSAKYTAS KLAUSIMAS:

KAS žmogų apgavo? Kas jį nuolat apgaudinėja? Viską nurašyti kažkokiam abstrakčiam Nelabajam? Ne. Su tuo nesutinku. Jei pas vienus žmones yra meilė širdyje, kodėl ne pas visus? Kodėl mes beširdžius palaikome, kodėl jų pamokslais tikime, kodėl juos renkame, kartais net jais žavimės? Nors matome, kad jie to neverti? Mes renkamės beširdžius...išdavę savo širdį Nelabajam...Nėra sieloje šviesos – nėra sąmonės, atsakomybės. Tai pasaulinė bėda. Tai asmeninė sielos tragedija.

.....

Celestinos apmąstymai skaitant:

VYTAUTO LANDSBERGIO knygą „PAPRASTOS EREZIJOS“, „DOMINICUS LITUANUS“, 2026.